

II. c. ř. s., při čemž jest arcit' přihlížeti k zvláštnosti nájemního řízení, zejména pokud jde o mimosoudní výpověď. Při takové výpovědi vstupuje soud v činnost teprve podáním námitek (§ 566 c. ř. s.). K námitkám včasně podaným jest pak položit rok k ústnímu jednání a jest stranu, od které vychází výpověď, pokládati za žalobce (§ 571 c. ř. s.). Jest to jakási zákonná fikce žaloby a námitky mají právní povahu přípravného spisu, o němž se ustanoví rok k ústnímu jednání (viz plenární usnesení ze dne 21. května 1931 Pres. 221/31 čís. 10807 Sb. n. s.). V nájemních sporech mají tudíž námitky podané proti mimosoudní výpovědi význam žalobní odpovědi (viz Klein, Vorlesungen, strana 220, 221) a vstupují za první rok, pokud se týče za první ústní jednání, neboť již podáním námitek stává se výpověď sporná a nastává nutnost sporného ústního jednání. Zásady vyslovené v § 237 c. ř. s. jest proto použiti jen s obmezením, jak je obsaženo v § 552 III. c. ř. s., totiž, že po podání námitek nemůže býti vzata výpověď zpět bez svolení žalovaného, leč se žalobce nároku vzdá (rozhodnutí čís. 7323 Sb. n. s.). Než i při řešení otázky vzdání se žalobního nároku jest přihlížeti k zvláštnosti nájemního řízení záležejícího v tom, že v rozsudku, jímž se vyřizuje řízení o námitkách, jest vyřknouti, zda a pokud výpověď se uznává za účinnou nebo za zrušenou (§ 572 c. ř. s.). I když se výpověď zruší, nezaniká tím výpovědní právo žalobcovo vůbec, nýbrž zruší se jen výpověď již daná a jest žalobci zachována možnost, aby ve lhůtě smlouvou nebo zákonem stanovené (§ 560 c. ř. s.) dal žalovanému znovu výpověď pro některé z příštích nájemních období. Žalovaná dostala dne 7. července 1935 písemnou mimosoudní výpověď k 15. červenci 1935. Námitky proti této výpovědi došly k soudu dne 12. července 1945. Prohlášení žalobcovo, že běře výpověď zpět, došlo k soudu dne 26. července 1935, tudíž ještě před ústním jednáním, jež bylo ustanoveno na 2. srpna 1935. Tímto prohlášením zanikl za daného stavu věci žalobní nárok (mimosoudní výpověď), neboť žalobce nemohl tuto výpověď, danou k 15. červenci 1935, obnoviti; každá z několika výpovědí téhož nájemního předmětu individualisovaná datem jest samostatným žalobním důvodem a nejde snad o rozsouzenou věc, byla-li po pravoplatném zrušení jedné z nich dána druhá (rozhodnutí čís. 10084 Sb. n. s.). Prohlášením, že běře zpět výpověď, o jejíž účinnosti mělo býti rozhodnuto v tomto sporu, vzdal se tudíž žalobce — byť i se to nebylo stalo výslovně — žalobního nároku. Žalované nehrozí tudíž po zpětvzetí žaloby (výpovědi) táž žaloba (výpověď) znovu, takže jejího souhlasu k zpětvzetí výpovědi (žaloby) nebylo třeba.

Čís. 14948.

Nárok okresní nemocenské pojišťovny na náhradu podle § 20 zák. čís. 221/24 Sb. z. a n. nepoživá přednostního pořadí podle § 173 uvedeného zákona.

(Rozh. ze dne 13. února 1936, R I 89/36.)

N i ž š í s o u d y nepřiznaly přihlášenému nároku okresní nemocenské pojišťovny na náhradu podle § 20 zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 Sb. z. a n. o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří ve znění zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 Sb. z. a n., pokud se týče vládních nařízení čís. 112/34 a čís. 143/34 Sb. z. a n. (vyhláška ministra sociální péče ze dne 25. července 1934 čís. 189 Sb. z. a n.) výsadní pořadí při rozvrhu nejvyššího podání, docíleného za nemovitost dlužníků.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nárok na náhradu podle § 20 zák. o soc. poj. není pojistným v širším slova smyslu a proto nepřisluší mu přednostní zástavní právo po rozumu § 173 cit. zák. O pojistném a jeho příslušenství pojednává první oddíl čtvrté části uvedeného zákona (§§ 157 až 177), jenž v §§ 168 až 173 upravuje zvláštní záruky za pojistné, k nimž náleží podle § 173 i přednostní právo v řízení exekucním, konkursním a vyrovnávacím v rozsahu a za podmínek přednostního práva nedoplatků daní a dávek veřejných, kdežto § 175 obsahuje předpisy o vymáhání pojistného. Nárok na náhradu podle § 20 cit. zák. jest však nárokem povahy od vlastního pojistného odlišné. Zaměstnavatele, jenž pojištěnce nepřihlásil buď vůbec nebo jej přihlásil po uplynutí předepsané lhůty teprve, když nastal pojistný případ, stíhá nejen povinnost podle odst. 1 § 20, zaplatiti pojišťovně peníz, rovnající se dlužnému pojistnému i s úroky z prodlení, pokud nejsou promlčeny, nýbrž i další povinnost upravená v odst. 2 § 20, nahraditi pojišťovně náklad za dávky, jež pojišťovna učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, pokud se týče nahraditi rozdíl mezi dávkami placenými pojišťovnou podle skutečné mzdy a dávkami, jež by pojištěnci příslušely podle mzdy přihlášené, přihlásil-li zaměstnavatel nižší mzdu nebo neoznámil-li jejího zvýšení. Náhrada podle odst. 2 § 20 se vymáhá stejně jako pojistné. Tím poukazuje však zákon pouze na ustanovení § 175, nikoliv též na § 173, neboť v § 20 není ani sebemenší zmínky o použití předpisů o zárukách za pojistné. Rovněž neobsahují ustanovení §§ 157 až 173 nic, což by opravňovalo závěr, že by v § 173 stanovené přednostní právo příslušelo i jiným pohledávkám okresních nemocenských pojišťoven. Výjimečné ustanovení § 173 nelze extensivně vykládati a rozšířiti na jiné případy. Nerozhodné jest také, že nárok na náhradu podle § 20 cit. zák. jest příjmovým zdrojem, jenž umožňuje řádné hospodaření nemocenských pojišťoven, a že jde o ekvivalent za to, aby pojišťovny mohly dostáti svým závazkům.

Čís. 14949.

K § 523 obč. zák.

Žaloba zápůrčí slouží též k ochraně proti osobození si jiných práv, než služebnosti, ku př. břemen reálních, práva hypotekárního, práva